

Το Σπίτι στη Λίμνη

Του Ezio Morte

ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Όλο το δωμάτιο είναι σκοτεινό τριγυρω μου. Βέβαια, δεν θύμαμαι πόσες φορές φώτεινο τελευταία. Για την ακρίβεια δεν θυμάμαι και πολλά πράγματα απο την ώρα που ξύπνησα. Θα είναι από τη ζάλη του ύπνου. Καθομαι στο κρεβατι και σκέφτομαι τις τελευταίες κάμποσες ώρες. Ή μήπως είναι μέρες; Ή μήνες; Ή χρόνια;

Δεν έχει καμια ιδιαίτερη σημασία.

Το σημαντικότερο αυτή τη στιγμή είναι να μπορέσω να προσδιορίσω αυτό το κενό που νιώθω μέσα μου. Μία δίνη που ρουφάει όλα τα άλλα συναισθήματα μου. Ή μήπως δεν έχω συναισθήματα; Όχι, μα τι σκέφτομαι, κάνεις δεν μπορεί να ζήσει χωρίς συναισθήματα, δεν θα είναι άνθρωπος! Στραγγίζω το μυαλό μου να θυμήθω τι ακριβώς έχει συμβεί και νιώθω ετσι. Πιάνω τον εαυτό μου να διερωτάται, να πολεμάει, να ψάχνει συνέχεια εδω και ώρες. Ή μήπως είναι μέρες; Ή μήνες;

Δεν έχει καμία ιδιαίτερη σημασία.

Σημασία έχει οτι όσο τριγύριζω μεσα στο σπίτι αρχίζω και θυμάμαι. Είμαι σαν ένα μωρό που ανακαλύπτει για πρώτη φορά τον κόσμο γύρω του.

Το σπίτι μου, μου προσφέρει ακόμα αυτή τη ζεστασιά που μου προσέφερε απο τη πρώτη ημέρα που το αγόρασα. Μια μικρή, παλιά, καλοδιατηρημένη μονοκατοικία για να έχω κάπου να γύρω το κεφάλι μου. Διακοσμημένο με όσο γούστο μπορεί να έχει ένας άχαρος άντρας. Γι αυτό ομως που είμαι πιο περήφανος, είναι η κουνιστή, ξύλινη καρέκλα που αγόρασα από ενα παλαιοπώλειο, σχεδόν για ένα κομμάτι ψωμί. Την τοποθέτησα διπλα στο τζάκι για να ξεκουράζω το κορμί μου καθε βράδυ, μετά τη δουλειά, με ένα ποτήρι ουίσκυ στο χερι και κοιτώντας τις φλόγες, που σαν ανατολίτισες χορεύτριες, τρίβουν τα σαγηνευτικά κορμιά τους πάνω στα κούτσουρα, παρασύρωντάς τα κι αυτά στον καύτο και θανατηφόρο τους χορό.

Ομως πλέον είναι σβηστό και για έναν παράξενο λόγο δεν έχω κάποια ιδιαίτερη επιθυμία να το ξανάψω. Έστρεψα το βλέμμα μου στο παράθυρο, έξω νύχτα. Μια νύχτα τόσο βαριά και πυκνή που δεν με βοηθάει να ξεχωρίσω πολλά. Ούτε τα φώτα του δρόμου, ούτε των διπλανών σπιτιών, μόνο αυτά του πάρκου δίπλα στη μικρή λιμνούλα που συνορεύει με το σπίτι και το φως από το ολόγιομο φεγγάρι.

Είναι γεγονός ότι επέλεξα να μείνω εδώ, στα περίχωρα της πόλης γιατί ποτέ δεν ήμουν κοινωνικός. Δεν ήθελα να έχω κανέναν πολύ κοντά μου, μόνο την ησυχία όταν γυρίζω κατάκοπος από την καθημερινή τρέλλα της μεγαλόπολης, με τη φασαρία και τους αεικίνητους ανθρώπους που μοιάζουν να αφήνουν τη ζωή να τρέχει σαν άμμος ανάμεσα στα δάχτυλα τους και να χάνεται. Ένας αγώνας δρόμους για το ποιός θα καταφέρει να κόψει πρώτος το νήμα που σηματοδοτεί και το τέλος. Κορόιδα, σκέφτομαι, και πάνω τον εαυτό μου να μοιδιάζει. Ήταν αυτό ένα συναίσθημα χαράς από κάποιον που έχει ξεχάσει να αισθάνεται; Είναι παράξενη η ζωή τελικά!

ΛΙΜΝΗ

Είναι αλήθεια ότι μόλις αντίκρισα τη μικρή λιμνούλα, ήταν έρωτας με την πρώτη ματιά και ένας από τους σημαντικότερους λόγους που αποφάσισα να εγκατασταθώ εδώ. Μέσα στην σιγαλιά της νύχτα μπορείς να ακούσεις και να δεις τόσα όμορφα πράγματα που η ακόρεστη όρεξη της πόλης για επέκταση, έχει καταπιεί και εξαφανίσει πολλά χρόνια τώρα. Κάθομαι στο παγκάκι, στο μικρό πάρκο που συνορεύει με την λίμνη και αφουγκραζομαι την περιοχή. Βατράχια δίνουν ένα ρεσιτάλ παράφωνου τραγουδιού που όμως δεν με ενοχλεί. Νυχτόβια πουλιά, κάπου μέσα στα δέντρα, μιλάνε μεταξύ τους, καταστρώνοντας τα σχέδια τους για τη βραδυνη κυνηγητική τους εξόρμηση. Ένα πέπλο λεπτής ομίχλης, σαν αραχνούφαντο μαντύλι, καλύπτει τα σκοτεινά νερά και μαζί με την αντανάκλαση του φεγγαριού σχηματίζουν μια εικόνα βγαλμένη από παιδικό παραμυθι.

Μέσα σε όλα αυτή τη μαγεία ακούω βήματα πίσω μου. Πλησιάζουν προσεκτικά αλλά σταθερά. Το βλέμμα μου καρφώνεται περίεργα και επίμονα στους παραδιπλανούς θάμνους, μέχρι που ένας σκυλάκος κάνει την εμφάνισή του. Είναι γέρικος αλλά καλοδιατηρημένος και γιατί όχι, δεν ζει μέσα στην άκαρδη πόλη για να ζητιανεύει στα σκουπίδια για ένα σάπιο κομμάτι φαγητό. Ζει μέσα στη φύση, δίπλα στη λίμνη και στο δασάκι. Με κοιτάζει περίεργος αλλά δεν με πλησιάζει. Μάλλον παραβίασα την ιδιωτικότητα του σκέφτομαι, που να το περίμενε, ένας περίεργος τύπος να εμφανιστεί μέσα στη νύχτα και να καθήσει στο αγαπημένο του παγκάκι. “Δεν θα σε ενοχλήσω γεράκο μου” του λέω, “θα πάρω δύο τζούρες ζωής από τον καθαρό αέρα και θα σε αφήσω στην ησυχία σου”. Με κοιτάζει ξανά περίεργα, γέρνοντας το κεφάλι στο πλάι και εν τέλει ξαπλώνει στα νοτισμένα από την πάχνη γρασιδιά.

Παίρνω τον δρόμο της επιστροφής με τις αχτίδες του φεγγαριού να με αγκαλιάζουν, βοηθώντας με να μην χαθώ. Ανάρρωτιέμαι πόσο χρόνο σπατάλησα σ’ αυτή τη μικρή μου εκδρομούλα. Μερικά λεπτά; Ώρες; Μέρες;

Δεν έχει καμία σημασία.

Μπαίνοντας στην αυλή του σπιτιού παρατηρώ τον κήπο ο οποίος δεν είναι σε καλή κατάσταση κάτι που ξυπνάει μέσα μου κάτι σαν συναίσθημα. Είναι θυμός; Ναι, μάλλον είναι θυμός που αμέλησα να φροντισω κάτι που τόσο αγαπάω. Θα είναι το πρώτο πράγμα που θα κάνω αυριο, μόλις ξυπνήσω. Αλλά γιατί αμέλησα κάτι που αγαπώ; Αγαπώ. Έχω αγαπήσει τίποτα; Δεν ξέρω αλλά δεν θελω να βάλω τον εαυτό μου σε μια διαδικασία εσωτερικής αναζήτησης. Νιώθω πολύ κουρασμένος.

ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ(;

Νιώθω το αέρα να με πλακώνει. Έχει λίγη ώρα που ξύπνησα (μπορεί και ώρες, μέρες, μήνες, δεν ξέρω και δεν με νοιάζει) αλλά ακόμα δεν έχω σηκωθεί απο το κρεβάτι. Κοιτάζω το ταβάνι ανήμπορος αν παλέψω αυτο το συναίσθημα. Ναι, συναίσθημα. Αισθάνομαι καθαρά πλέον αλλά σίγουρα δεν είναι αυτό που ήθελα και ήλπιζα να νιώσω. Πνίγομαι. Μετά από πολυ προσπάθεια καταφέρνω να καθήσω στο προσκέφαλο του κρεβατιού. Τα πάντα γύρω μου μοιάζουν εχθρικά. Ο αέρας είναι σαν να έχει πήξει και με πνίγει. Τι συμβαίνει; Γιατί το αγαπημενο μου σπίτι είναι τοσο εχθρικό απεναντι μου; Με πολύ κόπο στέκομαι στα πόδια μου και φτάνω στην πόρτα του δωματίου. Την ανοίγω και μπαίνω στο σαλόνι.

Θεέ μου, τι συμβαίνει;

Το σαλόνι μοιάζει παρατημένο για βδομάδες. Σκόνη παντού, πιάτα άπλητα στο πάτωμα και στο τραπέζι, περιοδικά και εφημερίδες, άδεια μπουκάλια κρασιού και ουισκι πεταμένα εδώ και εκεί. Τι στο καλό συνέβει σε ενα βραδύ; Μπήκαν μέσα διααρρύκτες; Ναι, αυτό έχει συμβει. Με νάρκωσαν και μπήκαν μεσα. Νιώθω σαν να μου έχουν βιάσει την ψυχή αλλά δεν νιώθω θυμό. Νιώθω απογοήτευση, νιώθω να θέλω να τα παρατήσω. ΝΙΩΘΩ αλλά όχι αυτό που ήλπιζα. Ίσως ήταν καλύτερα χθες (ή προχθές, ή πριν μήνες, ή χρόνια, δεν εχει σημασία και ούτε με νοιάζει) που δεν είχα καμία έγνοια στον κόσμο.

Κάθομαι στην αγαπημένη μου κουνιστή καρέκλα και κοιταζω έξω απο το παράθυρο. Νύχτα βαριά, δεν έχει ανατείλει ούτε το φεγγάρι, δεν βλέπω ούτε τα φώτα από το παρκάκι δίπλα στη λίμνη. Το βλέμα μου πέφτει στις πεταμένες εφημεριδες. 25 Φεβρουαρίου 2004 η μία, 21 Μαΐου 2006 η άλλη, 15 Αυγούστου 2010 η τρίτη. Κάποιοι έκαναν το σπίτι μου χωματερή μα ακόμα και τώρα δεν νιώθω θυμό αλλα απογοήτευση.

Όχι, δεν θα το αφήσω αυτό ετσι, κανείς δεν θα πάρει από μένα κάτι που τόσο αγαπώ, το σπίτι μου, τον χώρο μου. Αγαπώ. Γιατί όταν έρχεται στο μυαλό μου αυτη η λέξη νιώθω τόσο άσχημα, σαν ένα αόρατο χέρι να μου ξεριζώνει την ψυχη; Έχω αγαπήσει ποτέ ή αποφάσισα να περάσω τη ζωή μου μόνος μέσα στο ασφάλες περιβάλλον που (νομίζω;) οτι έχω δημιουργήσει;

Τριγυρίζω μέσα στο σπίτι μου (;) εδώ και ώρα (ή μήπως μέρες, ώρες, μήνες, χρόνια, τι σημασια έχει, τιποτα δεν έχει σημασια) προσπαθώντας να βάλω σε μια τάξη τις σκέψεις μου και τα συναισθήματα που με κατακλίζουν. Απογοήτευσή και λύπη αλλα και ένας ανεπαίσθητος θυμός... για τον εαυτό μου. Γυρίζω και ψάχνω, και ρίχνω πράγματα, κάνω κακό στο σπίτι μου (;), στο χώρο μου αλλά δεν με νοιάζει πλεον, πρεπει να βρω μια άκρη.

Εχουν περάσει ώρες (μέρες και μήνες και χρόνια) που μοιάζουν με λεπτά αλλά δεν βρηκά πουθένα

κάτι που να βάλει σε μία τάξη την χαότικη τρικυμμία που επικρατεί στο μυαλό μου. Μέχρι που το βλέμα μου πέφτει σε μερικές φωτογραφίες πάνω από το τζάκι. Είμαι σίγουρος ότι ποτέ δεν ήταν εκεί. Μα τώρα είναι εκεί και μόνο αυτό έχει σημασία. Πλησιάζω και τις κοιτάω.

Και ξαφνικά κάτι σαν ηλεκτρισμός διαπερνάει όλο μου το κορμί.

Στις φωτογραφίες είμαι εγώ, αγκαλιά με μια γυναίκα. Μια γυναίκα που όταν την κοιτάζω γεμίζω αισθήματα αγάπης αλλά και πόνου, απογοήτευσης. Μοιάζουμε πολύ ευτυχισμένοι, χαμογελαστοί δίπλα σε μια πανέμορφη λιμνούλα... σαν αυτή που είναι δίπλα στο σπίτι μου (μας;). Με νέα αυτοπεποίθηση, τρέχω προς την εξώπορτα! Είμαι σίγουρος ότι εκεί, δίπλα στη λιμνούλα θα υπάρχει μια απάντηση! Ανοίγω την πορτα και....

ΓΙΑΤΙ;

Πετάγομαι γεμάτος αγωνία απο τον πολυτάραχο ύπνο μου. Όλα γύρω μου είναι σκότεινα και μουντα. Η κρεβατοκάμαρα μοιάζει παρατημένη για βδομάδες (ή μήνες, ή χρόνια, ή δεκαετίες, ποιός νοιάζεται πλέον). Όλα είναι παράτημένα στη μοίρα τους, αράχνες κρέμονται από τις γωνίες του δωματίου, οι ντουλάπες είναι ξεχαρβαλωμένες και ρούχα βρίσκονται παντού πεταμένα και σκισμένα. Το σπίτι μου πλέον δεν είναι δικό μου, ποτέ δεν ήταν και ποτέ δεν μου άξιζε να είναι. Αλλά δεν με νοιάζει γιατί σκέφτομαι μόνο τη γυναίκα στη φωτογραφία. Αγάπη και πόνος είναι οι λέξεις που έρχονται στο μυαλό μου. Σηκώνομαι απο το κρεβατι και πλησιάζω την πόρτα. Πρέπει να ξαναδώ τις φωτογραφίες. Πρέπει να θυμηθω. Πρέπει να παω στη λιμνούλα. Δεν με νοιάζει το σπίτι μου, δεν με νοιάζει τίποτα, μονο η γυναίκα στη φωτογραφία. Πιάνω το χερούλι της πόρτας κάτι όμως με σταματά. Ακουγονται λυγμοί από το σαλόνι. Ενα γοερο κλάμα. Μια γυναικεία φώνη. “Γιατι;” την ακουω να ψελίζει αναμεσα στα αναφιλητά της.

“Γιατί να είσαι τόσο εγωιστής; Γιατί να μην με αφήσεις να σου δώσω το χέρι μου να κρατηθείς;”. Ηταν ο πρωτος άνθρωπος που θυμάμαι στο σπίτι μου (;). Ο πρώτος άνθρωπος εδω και μέρες, χρόνια, αιώνες, τι σημασία έχει πλέον; Το μόνο που έχει σημασία είναι να βρω μία απάντηση για να σβηστεί αυτη η φωτιά που νιώθω μέσα μου. Να ηρεμήσω, να προχωρήσω. Να προχωρήσω; Να πάω που; Τώρα που ούτε το ίδιο μου το σπίτι (;) είναι ίδιο πλέον οικείο. Δεν έχει καμία σημασία πλέον κι ενω φοβάμαι τρομερά να ανοίξω την πόρτα, κάτι με σπρώχνει να το κάνω. Σαν ένα χέρι... θεικό. “Όχι” σκέφτομαι, “για μία φορά στη ζωή σου θα δείξεις δυνατός, δεν θα υποκυψεις”. Πότε υπέκυψα, διερωτομαι και ανοίγω την πόρτα.

ΦΩΣ

Είναι αυτές οι μονάδικες φορές, οι ελάχιστες στη ζωή, που της δίνουν πραγματικό νόημα. Οι στιγμές που καθορίζουν το ποιός πραγματικά είσαι, που σου δίνουν σκοπό να προχωρήσεις μπροστά ακόμα κι αν είναι πολύ αργα. Ακόμα κι αν ο χρόνος που είχες στη διάθεση σου έχει τελειώσει, ή τον έχεις τελειώσει εσύ με τις επιλογές σου.

Μόλις άνοιξε η πόρτα αντίκρυσσα μια γυναίκα να κάθεται στην αγαπημένη μου κουνιστή καρέκλα. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα απο το κλάμα και στα χέρια κρατούσε μια φωτογραφία. Δεν με κοίταξε, δεν είχε καταλάβει την παρουσία μου. Πλησίασα διακριτικά για να δω καλύτερα το προσωπο της.

Πάγωσα. Όλα γύρω μου άρχισαν να γυρίζουν. Έβλεπα τους τοίχους να σκίζονται, τα έπιπλα να βούλιαζουν και τα πάντα γύρω μου μετρατρέπονται σε μια ρευστή μάζα χρώματων. Ήταν η γυναίκα απο τη φωτογραφία. Ήταν η γυναίκα που μέσα μου καίγομουν να μάθω ποια είναι. Ήταν... η γυναικα μου.

Πριν μέρες; Χρόνια; Αιώνες;

Τι σημασία έχει οταν πλέον δεν θα την είχα ποτέ ξανα κοντά μου.

Τι σημασία έχει τωρα που την είχα προδόσει;

Εκείνη τη στιγμή που κοίταξα το προσωπό της όλα τα συναισθήματα του κόσμου με χτύπησαν σαν μανιασμένο κύμα απο τους αιώνια τρικυμισμένους ωκεανούς.

Γιατί άρχισα να θυμάμαι.

Και άρχισα να αισθάνομαι.

“Γιατί ήθελες τόσο πολύ να φύγεις μακριά” ειπε η γυναικα, “Γιατί δεν με άφησεις να μοιραστώ όσα άσχημα ένιωθες και να πάρω εγω το μεγαλύτερο βαρος, να σε βοηθήσω”.

“Γιατι έπρεπε να πεθάνεις;” ΓΙΑΤΙ;”.

Τα πάντα επέστρεφαν στο ταραγμένο μου μυαλό. Η κατάθλιψη που είχα από μικρός, η προσπάθεια να αναγέννηθω μέσω της σχέσης μου, η αγάπη που μου χάριζε απλόχερα αυτη η γυναικα χωρίς ποτέ να ζητήσει τίποτα ως αντάλλαγα, το πείσμα της να είναι δίπλα σε έναν άνθρωπο που μόνο αρνητισμό είχε μέσα του. Που όμως για ένα μεγάλο διάστημα τον είχε πραγματικά βοηθήσει. Τον είχε βγάλει απο τον λήθαργο και την μιζέρια, τον πήρε από το χέρι και τον έμαθε να ζει, να χαίρεται, να ερωτεύεται, να γελάει, να υπάρχει. Είχαν αγοράσει μαζί αυτο το όμορφο σπίτι. Το είχαν διακοσμήσει, το είχαν επιπλώσει, το είχαν στολίσει, το είχαν σαν παιδί τους. Η λιμνούλα ήταν η καθημερινή τους εξόρμηση, για ενα τσιγάρο, για να δουν το φεγγάρι ή τον ήλιο οταν δυει. Είχαν όλα όσα ήθελαν. Αλλα το θηριο δεν είναι τόσο εύκολο να νικήθει.

Και επέστρεψε. Επεστρεψε μανιασμένο.

Οι μαύρες σκέψεις επέστρεψαν, χειρότερες και πιο ζοφερές από ποτέ. Δεν ξέρω τι τις επανέφερε. Το γεγονός ότι όλοι με έβλεπαν ως άρρωστο και με είχαν δακτυλοδεικτούμενο, μη μπορώντας να ζήσω μια πραγματική ζωή μακριά από προκαταλήψεις, ήταν σίγουρα βασικός υπαίτιος. Ίσως υπήρχαν κι άλλοι λόγοι, ότι ποτέ δεν αγάπησα πραγματικά τον εαυτό μου, ότι δεν έβλεπα πέρα από την μαυρίλα που προκαλούσε το θηρίο. Και δυστήχως μια μέρα το θηρίο ήρθε μαζί με το πιστόλι. Και τότε μαύρισαν όλα. Και χάθηκαν οι αναμνήσεις, τα συναισθήματα, τα πάντα.

Ποσος καιρος να είχε περάσει άραγε; Μέρη, μήνες, χρόνια, αιώνες; Δεν έχει καμία σημασία πλέον γιατί όταν βρίσκεσαι στο ενδιάμεσο, όλα αυτά σταματάνε να έχουν σημασία.

Αυτό όμως πλέον που έχει σημασία είναι να σταματήσω να κατηγορώ τους πάντες και τα πάντα. Γιατί έζησα με το “κατηγόρω” όλη μου τη ζωή, είτε ένα “κατηγόρω” για τους άλλους είτε για τον εαυτό μου. Ένα κατηγορώ χωρίς νόημα.

Όχι, έχει έρθει η ώρα για ένα συγνώμη.

“Θα σε αφήσω αγαπημένη μου” είπε η γυναίκα διαλύοντας τις σκέψεις μου. “Έχω βρει έναν καινούριο άνθρωπο και θα προχωρήσω παρακάτω στη ζωή. Έχουν περάσει 6 χρόνια πλέον. Θέλω να ζήσω ξανά. Δεν θα ξαναερθω στο σπίτι ΜΑΣ. Θα το πουλήσω. Δεν σε προδίδω, ποτέ δεν το έκανα αλλά ποτέ δεν με άφησες να σε πλησιάσω, να σε βοηθήσω. Για πρώτη φορά λοιπόν θα είμαι εγώ η εγωίστρια και θα σε αφήσω”.

Με αυτές τις φράσεις άφησε την φωτογραφία πάνω στο τζάκι ενώ συνέχιζε να κλαίει. Ήθελε να προχωρήσει. Ήθελε να πάει παρακάτω. Ναι, αυτό πρέπει να κάνεις. Ζήσε. Εγώ μπορώ να πέθανω αλλά εσύ πρέπει να ζήσεις. Και για τους δύο μας. Γιατί μόνο αυτό σου αξίζει. Ένα νέο ξεκίνημα, μία πραγματικά χαρούμενη, καινούρια ζωή.

“Μακάρι να μπορούσες να μου πεις ότι χαίρεσαι για μένα που θα προχωράω” είπε η γυναίκα και έβαλε το χέρι της στο σημείο της καρδιάς της κάνοντας κίνηση για να αποχωρήσει.

“Φυσικά και μπορώ αγαπημένη μου” σκέφτηκα και της χάιδεψα τα μαλλιά. Η αναστάτωση ήταν φανερό στο πρόσωπό της αλλά όχι για κακό. Δάκρυα άρχισαν και πάλι να κυλάνε στο πρόσωπο της και μέσα στα αναφιλητά της ψελίσε “Θεε μου, είσαι εδώ;”. Πήρα την φωτογραφία μας στο χέρι και κάθισα στην αγαπημένη μου κουνιστή καρεκλά. “Εδώ είμαι και θέλω να είσαι πάντα καλά”.

Η αγαπημένη μου έπεσε πάνω στην κουνιστή μου καρέκλα και δεν σταματούσε να επαναλαμβάνει τρία πράγματα “Σ’ αγαπώ”, “ευχαριστώ” και “αντί”.

Ένωσα το σπίτι να γεμίζει χρώματα. Έξω ο ήλιος μεσούρανουσε και έδινε ζωή παντού με τις θαυματουργές του ακτίνες. Όλη η φύση ήταν ζωντανή, αρώματα κυρίευσαν τον σαλόνι. Για πρώτη φορά ένιωσα το συναίσθημα της ηρεμίας, της χαράς. Για πρώτη φορά μετά από μέρες, χρόνια, αιώνες, τι σημασία έχει πλέον. Μπορούσαμε επιτέλους και οι δύο να προχωρήσουμε. Είχα σπάσει τα εγωιστικά μου δεσμά με τα οποία κρατούσα φυλάκισμένο τον μοναδικό άνθρωπο που με είχε αγαπήσει. Ήταν πλέον ελεύθερη.

Το μόνο που δεν κατάφερα να θύμηθω ήταν το όνομα της. Μικρό το τίμημα για όσα είχε υποφέρει από μένα. Τίποτα δεν ήθελα να την κρατάει πλέον πίσω. Ούτε κάτι ασήμαντο όσο ένα όνομα.

Ένωσα το φως πιο ζεστο και πιο έντονο από ποτε. Όλα τα θετικά συναισθήματα του κόσμου με αγκάλιασαν όπως μία μάνα αγκαλιάζει το παιδί της. Έκλεισα τα μάτια και αφέθηκα στην μαγεία της στιγμής.

Είμαι πλέον κι εγώ ελεύθερος.

ΤΕΛΟΣ

Σας ευχαριστώ που διαβάσατε το κείμενο μου! Μπορείτε να επισκεφθείτε την ομάδα μου στο facebook στο εξής link: <https://www.facebook.com/korolamp1982>